

volt rajta semmi, pucéran fénylett csöppnyi szemérme, két hosszú karja, ez az igazi, mondta a szűcs fátyolos hangon, és már tette is a hatalmas, zöld munkasztalra, és táncolt ez is, ömlött belőle a vérfagyasztó hang, ügyesen emelgette a lábait, a szűcs közelebb lépett, földöntúli mosollyal az arcán bámulta őket, úgy, mint akit az égbe emeltek, én mentem, mondtam rekedten, de nem figyelt rám, mintha ott sem lennék, kint a folyosón hátba vágott a szél, behúztam a függönyt, bereteszeltem az ajtót, de a zenét hallottam, hallottam még egy ideig.

Levelet is hagytak, üzente még apám. Szép, fehér papírra írták. Ott volt az asztalon. Hogy bánják, sajnálják meg köszönik. Köszönik szépen. És minden jót kívánnak. Szerencsét, vagyont, szőke unokát. Mert látták apámat. A fényképét a falon. És ne haragudjunk. Ők nem tehetnek róla. Hogy pihenni kell, enni kell, aludni, igen. Hogy élni kell sajnos. Túlélni mindeneket. Hát igen, bólogattam bölcsen. Mindeneket. És a szófára ültem. A babák kínaiak, mondta még akkor az asztalnál a szomszéd, és ott a szófán ülve megláttam szemük fekete vonalát.

KÉRI LÁSZLÓ: ÖRDÖGLAKAT